

KRZEWIE (4) sb n

Pierwsze e jasne, końcowe z tekstów nie oznaczających é oraz -é (Cn oba e pochylone).

sg N krzewi(e) (2). ◇ A krzewi(e) (1). ◇ L krzewiu (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Coll. od „krzew”; zarośla, krzaki; ferula Mącz; frutex Cn (4) : Ferula, Chróft/ dębica/ krzewie albo palica wiele członków albo seków mająca á we wnątrz drzeniowata yákoby bes z których palice do podpiraniá czynią Mącz 125a; Pawy lepiej y rychley wylęże kokos/ y łacwiey ie Dworká vchowa/ niż przy pawicy: bo albo zdżiczeią/ albo w krzewiu/ nádążyć zá nią nie mogąc/ pogina. GostGosp 122.

Wyrażenie: »gęste krzewie« (1): Iuż lię czołga na brzuchu/ kryie lię zá pniewie/ Zá págorki/ zá drzewá/ y zá gęfte krzewie KlonWor 5.

Szereg: »krzewie albo krzewina« (1): Retae arbores quae ex ripis fluminum eminent, aut in alveis ipsorum stant, Krzewie albo krzewiná chróft ná brzegách albo też w łamicách rzék roftąca. Mącz 354a.

Synonimy: chrościna, zarośla.

Cf KIERZ, KRZAK, KRZE, [KRZEW], KRZEWINA